

o tvrzení stížnosti, že H-ová byla v této době obžalovanému svěřena k doзору. Stížnost má sice pravdu, tvrdíc větou »Jako byla H-ová...« ve spojení s předcházejícími vývody, že stačí ke svěřeni k doзору po rozumu § 132, III. tr. zák., je-li tu poměr, z něhož plyne podle všeobecných pravidel a názorů životních pro určitou osobu právo a povinnost dozírati na jinou osobu ve smyslu citovaného ustanovení zákona, nedokazuje však, že tu o takový poměr šlo. H-ová byla by v době od 19. března 1928 do 24. dubna 1928 obžalovanému svěřena k doзору po rozumu § 132, III. tr. zák., kdyby byl mezi ní a obžalovaným poměr, obdobný poměru, k němuž poukazuje citované ustanovení zákona slovy »k vychování nebo vyučování«, poměr, z něhož by bylo pro obžalovaného plynulo právo a povinnost dozírati na H-ovou i co do jejího mravního vývoje, najmě i v tom směru, by se ve věcech pohlavního života nedostala na zcestí. Tím, že H-ová docházela na poštu a konala tam se svolením obžalovaného pro něho práce v rozsudku uvedené, pracovala tam na výkazech pro berní úřad neb opisovala tam něco, nebyl mezi ní a obžalovaným utvořen poměr, o němž by bylo lze důvodně tvrditi, že z něho plynulo podle všeobecných pravidel a názorů životních pro obžalovaného právo a povinnost dozírati na H-ovou i co do jejího mravního vývoje, najmě i mimo její zaměstnání na poště, ano tu podle toho, co uvedeno, nešlo ani o vyučování H-ové v pracích jí konaných.

Pokud zmateční stížnost vytýká zprošťujícímu výroku rozsudku, vztahujícímu se k souloži ze dne 24. dubna 1928 v P., vadu neúplnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř., záležející v tom, že rozsudek nepřihlíží k údaji obžalovaného při hlavním přelíčení, že byl rodiči Marie H-ové požádán, by s ní jel do P., ana se tam nevyzná, není výtka věcně odůvodněna. I když byl obžalovaný rodiči Marie H-ové požádán, by s ní jel do Prahy, ana se tam nevyzná, nevznikl ani tím podle zásad již shora vytčených mezi ním a H-ovou poměr obdobný tomu, k němuž poukazuje ustanovení § 132 III tr. zák., mluvě o svěřeni k doзору nebo k vychování nebo k vyučování, a z něhož by podle úmyslu rodičů Marie H-ové jakož i podle všeobecných pravidel a názorů životních plynulo pro obžalovaného právo a povinnost bdíti nad H-ovou v době, kdy byl jejím průvodcem, i po stránce jejího mravního chování a její mravní neporušenosti. S tohoto hlediska týká se onen údaj obžalovaného okolnosti pro právní posouzení jeho jednání nerozhodné, an nepoukazuje k tomu, že byla naplněna podstatná složka skutkové podstaty zločinu podle § 132 III tr. zák., spočívající ve svěřeni k doзору nebo k vychování nebo k vyučování v onom smyslu. Nepřihlížel-li tedy nalézací soud k řečenému údaji obžalovaného a neuvažoval-li o tom, zda v oné žádosti rodičů Marie H-ové nespočívalo její svěřeni doзору obžalovaného, nezatížil tím rozsudek zmatečností podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 4042.

Jde-li o přečin nebo přestupek, může soud vyhostiti cizozemce z republiky jen, uznal-li ho vinným takovým přečinem nebo přestupkem, na něž ukládá zákon výslovně a zvláště trest vyhoštění z tuzemska jako trest hlavní nebo trest vedlejší.

Při odsouzení pro přestupek podvodu podle § 461 tr. zák. je nepřipustné vyhoštění odsouzeného (§ 249 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 16. ledna 1931, Zm I 876/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 29. září 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák. a podle § 249 tr. zák. vyhoštěn z území republiky Československé, zavrhl, pokud napadla výrok, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák., vyhověl jí však, pokud čelila proti výroku, že se obžalovaný podle § 249 tr. zák. vyhošťuje z území republiky Československé, a tento výrok zrušil jako zmátečný. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud podle čís. 11 § 281 tr. ř. napadla výrok rozsudku, že se obžalovaný podle § 249 tr. zák. vyhošťuje z území Československé republiky. Podle § 4 zákona o ochraně osobní svobody z 9. dubna 1920, čís. 293 Sb. z. a n. nesmí býti nikdo z určitého místa území vyhoštěn (vypovězen) kromě případů zákonem stanovených. Tak zmocňují na př. §§ 25 a 40 tr. zák. soudy všeobecně, by vyhostily cizince, kteří byli odsouzeni pro jakýkoliv zločin; § 522 tr. zák. stanoví, by cizozemci, kteří propadnou trestu pro přestupek zapovězené hry, byli z území čsl. státu vyhoštěni; § 21 lichev. zák. ze 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. nařizuje, by cizinec odsouzený pro přečin nebo pro zločin předražování, byl vypovězen z území republiky; § 33 zák. na ochr. rep. stanoví v odstavci (1) trest vypovězení cizince z území republiky jako obligatorní v případě odsouzení pro zločin, v odstavci (2) jako fakultativní pro ostatní případy odsouzení. § 249 tr. zák., jehož se dovolává nalézací soud k odůvodnění napadeného výroku, nezmocňuje soudy všeobecně, jak činí § 25 tr. zák. pro obor zločinů — k vyhoštění cizinců, kteří se dopustili přečinů nebo přestupků, nýbrž poukazuje jen k různým způsobům případného vyhoštění pachatelova co do jeho časového a místního rozsahu, kteréžto vyhoštění uvádí § 240 tr. zák. povšechně jako zvláštní druh trestu. Podle § 250 tr. zák. lze ovšem druhy trestů v zákoně (§ 240 tr. zák.) vypočtené i zostřiti, a zostřením jest zejména, spojí-li se několik jednotlivých trestů. Než i takové zostření může se podle téhož § státi výhradně v těch případech, v nichž jest zákonem stanoveno, a v té míře, jak jest to ustanoveno. Proto může soud, jde-li o přečin nebo přestupek, vyhostiti cizozemce z republiky jen, uznal-li ho vinným takovým přečinem nebo přestupkem, na nějž ukládá zákon výslovně a zvláště trest vyhoštění z tuzemska jako trest hlavní nebo trest vedlejší. Takové ustanovení není však pro přestupek podvodu v § 461 tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným. Vyslovil-li nalézací soud bez zákonné opory, že se obžalovaný z území republiky vyhošťuje, vykročil tím ze své moci trestní a bylo tento výrok zrušiti jako zmátečný z důvodu čís. 11 § 281 tr. ř. (srov. rozh. č. 1255 víd. sb. nejv. s., čís. 1794, 3425 sb. nejv. soudu).